

מלאהקים אסורים

אמא צ'אוס קינן

מעוללות הביצה

ב ביצה לא כל כך קשה לחיות. כל זמן שאינך מחפש לך מקום אחר, הכל בסדר. יש שפע של רקבובית דשנה, הצפרדעים מקרקות קרקור עליז ומפעם לפעם מזדמן גם דג שמו.

כל הצרה מתחילה כאשר רוצים לצאת. אתה מנסה להתרומם טפח, ומיד שוקע טפחיים. בוץ חודר לריאות. ביאוש אתה מזנק שני טפחים, אבל הבוץ הדביק אווז כמו בצבת ומושך אותך שוב למטה, ארבעה טפחים. זה לא צחוק. זה מתחיל להיות רציני. אתה קופץ בכל הכח, חמישה טפחים לגובה, ורק האצבע הקטנה של כף הרגל עוד נשארה תקועה בביצה, אבל זה מספיק. אלוהי הביצה מושך אותך בכח למטה. עכשיו גם הראש מתחת לבוץ. אתה מתחיל להחנק. אתה מתעלף.

בפרפור אחרון של מעט החיים שעוד נותרו בך אתה מצליח להחלץ, ולרגע אתה מרחף כולך באוויר, באוויר החפשי והטהור — אבל לפתע נזכר בך ידיד ישן שגם הוא רוצה לצאת, והוא קופץ אחריו ומושך אותך בכף רגלך. זה הסוף. רק כמה בועות מבעבות, שירת הביצה הנוצחית.

ש ני יהודים הלכו ברחוב. אמר יהודי אחד ליהודי שני: "מה דעתך, רי יהודי, על המצב?" ענה היהודי: "מה אומר לך, רי יהודי, המצב רע ומר." לא הש' לים היהודי הראשון עם גירסה כה פסימית, ופרץ ויכוח סוער, ולפתע, בריתחת היכוח, הנוחית יהודי אחד מהלומה ליהודי.

עברו כמה יהודים ברחוב והתי פלאו: "הכיצד, להרים יד על יהודי? וכי לא הגענו, האם יהודי אינו יכול לצאת מביתו בהרגשת בטחון? וכי לשם כך יש לנו מדינה יהודית?" וכך עמדו יהודים והתוכחו ולפתע, בריתחת ויכוח, הנוחית יהודי אחד מהלומה ליהודי. עברו כמה יהודים הרבה "שמעו יהודים, אין זה נאה ליהודי להתנהג ככה אל יהודי." עבר שם בן אדם אחד, הסתכל והתפלא.

יהודי

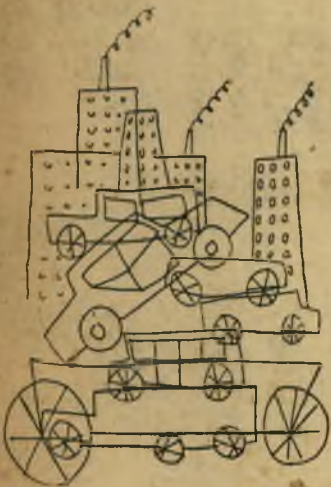

שברולט בראש

ח וקי נולד במכונית. גם בוקי נולדה במכונית. את תקופת הינקות בילו על האוטוסטרדה הגדולה, ויגו ישר ממילית האם דרך צינור גומי. אביו של מוקי היה נוסע בבוקר לעבודה במכונית, אוכל צהריים במכונית, ישן אחרי הצהריים במכונית, מת קלח, קונה וקורא עתון ושומע רדיו במכונית.

בכל מגרשי החנייה הקרובים לא היה זוג מאושר כמו הוריו של מוקי. פעם אחת היתה אמא חולה, והזמינו רופא שעשה לה ניתוח במכונית.

הם חיו בעיר נפלאה. עיר שדה קטנה, שגדלה לא עלה על 200x300 קילומטר. הרחובות היו ברוז חב של מאה מטר לפחות, ו מתחת לבתים היו מגרשי חנייה עצומים. אבל איש לא ביזבז אנרגיה לעלות הביתה. יום אחד, לרגל תאונת דרכים קטנה, נפגשה המכונית של מוקי עם זאת של בוקי. לאחר קללות הדדיות ויישור הכנף נולדה אהבה מחבט ראשון בין מוקי ובוקי. מבלי לחשוב הרבה קפצה בוקי למכוניתו של מוקי, ועוד שנים רבות לאחו מכן זכרה את המספר של הוריה. כאשר נולד להם התינוק הראשון, היתה השמחה במכונית, ומיד קנו לך הנוול מכונית קטנה שנגררה מאחור. הוריו של מוקי מתו בינתיים מוות טבעי. אבל החיים נמשכו במרוצת חדווה. לאסילאס גדלה מכוניתם של התינוקות, ועוד שנים קטנות נוספו עליה. הילדים למדו במכונית, הכינו שעורים, ואפילו ברוזו פעם מהבית אך נתפסו על ידי שומר תנועה חביב ונקשרו שוב למכונית האב.

ככל שגדלו המכוניות הקטנות, כן הלכה והצטמקה המכונית הגדולה — לפי חוקי הנצה, שאף לאיש המכונה אין שליטה בהם. כאשר מתו מוקי ובוקי מפגיעת מסמר חלוד בצמיג, קברו אותם הילדים בבית הקברות למכוניות, מתחת למכונית הישנה. שברולט צונד תמיד בראש.

מחלת רעש קודם לפצה

המפנה התחולל ברגע האחרון ממש. בי מקום להביא לחקירה מוקדמת את יוסף מנקס, זאב אקשטיין ודן שמר, הנאשמים כולם ברצח בכונה תחילה של ד"ר ישראל רודולף קסטנר — הובא לבית-המשפט עורך הדין יעקב חירותי. בפני השופט מינה שמיר הקריאה סגן פרקליט המדינה מרים בן-פורת את גליון האישום. חרותי הואשם במנהיגות של אירגון טירוריסטי ובהפצת כרוזים השמצה נגד שופט-השלום הראשי בירושלים ד"ר משה פרץ, שזיכה בשעתו את ד"ר ישראל קסטנר מאשמת עדות שקר.

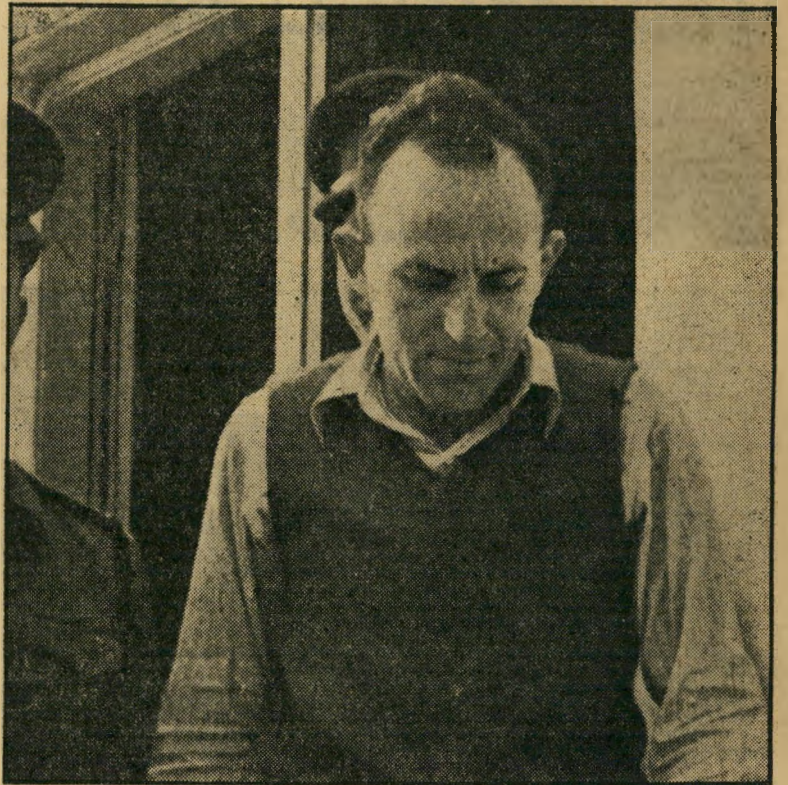
היה זה מפנה לא קטן. משמעותו היתה ברורה: הפרקליטות ומוסדות הבטחון הח' ליטו להקדים את הרעש לפצה, הביאו את הנאשם במנהיגות המחלת לבית-המשפט על מנת להוכיח לאורחים קטני האמונה כי אמנם היתה מחלת טירור שרצה את ד"ר קסטנר, דווקא בשעה שלא נראתה מתאימה ביותר לאף אחד ממתנגדי הממשלה הידועים לציבור.

כדי לשכנע את הציבור כי מחלת כזו היתה קיימת, צריך היה להוכיח כי היה לה

אמונים למדינת ישראל, הרי מטיל עליו משרד-האוצר הישראלי קנס אוטומטי. במקרה זה עליו להביא את סכום הפי צויים לארץ, להחליפו בלירות לפי השער הרשמי, שאין לו שום קשר עם המציאות, מאחר שנקבע לצורכי האוצר כלבה. תמורת כל מארק גרמני הוא מקבל 445 פרוטה. ערכו של אותו מארק בשוק החופשי — 650 פרוטה. ההפסד הנקי: כשליש הסכום. מדינת ישראל לא הסתפקה בקנס מוחץ זה. היא ביקשה להטיל גם מסי-הכנסה על הכסף אשר היהודי הגרמני מקבל תמורת הוסי חיו. אחרי מאבק מר בין משלחת ה-שילומים בקלן לבין האוצר, אמנם ויתר האוצר על חלק מודישתו, הסתפק במסי-הכ-נסה אחד בשיעור מיוחד. אולם גם שיעור מקוצץ זה דיו כדי להטיל מעמסה נוספת, חסרת כל הצדקה, על מקבלי הפיצויים.

תמורת כל דרישותיו, הסכים האוצר רק לזכות מיוחדת אחת הניתנת כיום למקבלי הפיצויים: מותר להם להחזיק רבע מסכום הפיצויים במטבע זר, בחשבון חסום, ולהש-תמש בו למטרות פרטיות באישור האוצר. המס-החדש הגדולה. כאשר הגיעה ה-שמועה על מצב זה חזרה לגרמניה, עוררה תמיהה מסוימת בין הגרמנים. קשה היה להם להבין כי בעוד הממשלה הגרמנית נוהגת בהגינות מופתית כלפי קורבנות ה-

יעקב חרותי, הנאשם בהנהגת המחלת

עורך-הדין יעקב חירותי מובא אל בית-משפט השלום לחקירה מוקדמת. חירותי, המואשם במנהיגות המחלת שרצה את קסטנר, תבע להעמידו לדין בפני בית-משפט אזרחי, שלא כבפעם הקודמת, בה נשפט בפני בית משפט צבאי, במשפט המחלת בצריפין.

מנהיג. כדי לשכנע את הציבור כי ההאש-מות הן רציניות, צריך היה להביא את ה-נאשם במנהיגות בפני בית-משפט אזרחי. פחית דבק במרתף. עדה הראשון של התביעה בחקירה המוקדמת היה מבוהל מאד. הצעיר השחרחר שעלה על דוכן ה-עדים נשבע בהן צדק, ביקש מהשופט שמיר לאסור את פרסום שמו. במקום למ-סור את כתובתו, הודיע על כתובת צב-אית, סרב להחליפה באחרת. השופט נעני-תה לבקשתו, הורתה לתביעה להתחיל ב-חקירה.

סיפורו של העד היה קצר ופשוט: באחד הימים פגש את מכרו הוותיק חרותי, הסי-כיס לעצתו להדביק פרטיות תל-אביב כרוזים נגד השופט פרץ. הוא נסע עם חרותי למצודה זאב ברחוב המלך גיורג, קיבל פחית של דבק במרתף הבית, יצא להדביק את הכרוזים ברחובות. חירותי ישב וחייך. פרקליטו, שקיבל את גליון האישום שעות אחדות לפני שהופיע בבית-המשפט, לא יכול היה לחקור את העד המסתורי חקירת שתי וערב, ביקש לדחות את המשך החקירה לתאריך מאוחר יותר.

נאצים, מתעקשת דווקא הממשלה היהודית להרוחח מסבלם של אורחיה, ולסחוט את הפרוטה האחרונה ממקבלי הפיצויים. רבים מן הקרובים לפעולות השילומים שותפים לדעה זו. התלונן על-מכבר אחד מראשי מפעל השילומים: "כשהיתה הממש-לה מעוניינת בייצוא, היא נתנה שער מיוחד של מטבע זר ליצואנים. מדוע לא יתנו שער מיוחד לאנשים אומללים אלה, אשר הפסידו את הכל ומקבלים עתה חזרה חלק קטן ממה שהפסידו? הרי ברור שזהו ענין חדי-פעמי ומיוחד במינו!"

מי הנפגעים? למרות כל הקרבנות הקשורים בכך, הביאו 95% ממקבלי הפיצויים, בכל זאת, את כספם לישראל. ההסכר: רובם המכריע הוא כה עני, וזקוק לכסף בדחפיות כה רבה, שאינו מנסה אפילו להשאיר את הכסף בחוץ-לארץ. זאת עשו רק חמשת האחוזים הנותרים העשירים.

• התשלומים הרגילים: 5000 מארק תמורת אוברן אפטריות השכלה, 5000 מארק נוס-טפים להשלמת החינוך, עד 50 מארק תמורת הוסי פרנסה, פנסיות חודשיות של מאות מארק לסוגי נפגעים רבים, וכך.